

ממישנתו של מייסדו
האוכל הוא מזונו של האדם
ד"ר מ. זוארץ
(אלול תרפ"ט, בשעת הסעודה)

באמצעות לוויין

ערב טוב, כאן גרדימון דורגל.

כפי שאתם, צופים יקרים, יכולים לראות מן השקופית מאחורי, אני נמצא בזינווה ומסקר עבורכם את חתימת הסכם-ההפרדה בשיטה האודיו-ויזואלית הידועה.

בצד ימין של השקופית אתם יכולים לראות את צד ימין של אגם זינווה ובצד שמאל את צד שמאל של אגם זינווה. באמצע אתם רואים שפם. זה אני. ועתה לחדשות במלואן:

היום הגיעה המישלחת הישראלית והשתכנה במלון. מחר תגיע הגנה המישלחת הסורית. גם היא תשתכן במלון. נשאלת השאלה: מדוע? מדוע לא צי-

למתי את המישלחת הישראלית, את המלון, את ארמון האומות ואת התכונה לקראת הטכס?

ועניתי — שאילו צילמתי כל זאת, הרי מן הדין היה שאשדר את הסרט במקום לשדר את פרצופי. והרי אין כמו פרצופי להמחשת הסיכסוך המיזרח תיכוני. עלי לציין שתשובתי לא סיפקה אותי. לא הרפיתי. אך כששאלתי אותי „ובכל זאת? עניתי — „אין תגובה“. מדוע הקרירות הזאת? אולי בגלל מזג האוויר הסגרירי השורר כאן לאחרונה.

האמת היא, צופים יקרים, שבהחלט יכולתי להפסיק ברגע זה את השידור ולעזוב את הלוויין לנפשו, אך ההרגשה שברגע זה משוטט שפמי בחלל — משכרת ממש. סוף-סוף לא כל יום נולד שפם אסטרונואוט. ולכן אמשיך לדבר על ריגשותי הגואים ביום היסטורי זה, על התלבטויותי, הששותי, תקוותי, הרהורי הנוגים ועליצותי הטבעית, שחוטים נוגים של עצב שזורים בה. רק עוד שלוש-ארבע דקות. לא יותר. כסף לא קובע,

ולסיום, צופים יקרים, רגע של גילוי לב. האמת היא שאני כלל לא בזינווה וגם בפריו אינני. אני יושב לי בנחת במחסן קטן מאחורי בניין הטל-וויזיה עם שקופית של פריז, שקופית של זינווה, עיפרון מחודד היטב ושפם. איך עבדתי עליכם?

כאן גרדימון דורגל, מחסן-תיפאורות, רוממה.

חדשות ימי-הביניים

כל גחלות אביו בבירה ובסביבותיה, רכוש הכולל את סניף מבשרת-ציון, את תא הסטודנטים של העבודה בשכונת שיח'ג'ראח, 600 עיזים וכבשים, סניף הגבעה הצרפתית, 200 פרות, 40 כלבי-צייד, 15 סוסי-רכיבה אצילים, את סניף גחלות ו-2400 נוסאי-כלים ופרוטקציונרים. כן קיבלה אשתו את מועצת הפועלות ו-350 שפחות.

הרוזן משה ברעם, מרקוזי מיפלגת העבודה בירושלים, התמנה לקרדינאל בחצר האפיפיור על-פי צו הכס-הקדוש. במקומו יכהן כמרקוזי סניף ירושלים בנו עוזי ה-14 לבית ברעםסבורג (שהוא איש-מפתח במנגנון הסניף ב-זכות עצמו). הבחירה אושרה על-ידי מועצת האריסים והסריסים. המרקוזי החדש קיבל לידיו גם את

הנרי קיסינג'ר, שלום.

קצת לא נעים שאדם דיסטרוקטיבי כמוני יכתוב מכתבי-תודה, אבל לפעמים משהו לוחץ בבית-החזה ומכריח לשבת ולכתוב.

אז דע לך, הנרי קיסינג'ר, שאתה מטורף. מטורף אמיתי. הרי יכולת לנהל חיים נעימים ובריאים אי-שם בהרווארד. להרצות פעם-מיים בשבוע, לפלרטט עם סטודנטיות מעריצות, לפרסם פעם בחודש מאמר מתוחכם ב„ניו-יורק-טיימס“, לחבר ספרי היסטוריה שיכללו ברשימות ביבליוגרפיות-חובה בכל האוניברסיטאות — ובכלל, המון אוויר-צח ודשא ושקט ושלווה.

ובמקום כל זה מכניס מטורף שכמוך את ראשו הבריא למיטתה הנגועה של הפוליטיקה הבינלאומית, ותוחב את חוטמו לכל מיני סכסוכים אנושים בין מדינות משוגעות, למרות שכולם יודעים שאין לך שום סיכוי ושאין בכלל עם מי לדבר.

אבל אתה השתגעתי, כאמור, והתחלתי להתעסק עם פנאטים ואינטרסנטים וקרייריסטים ומשמיצים וסתם מטומטמים. היית „יהודי ונציג-האימפריאליסטים“ מחד, ו„גוי-גמור ומתכחש-למסורת ומקריב-אינטרסים“ מאידך. ובכל זאת חייכת והיית אופטימי ו-אדיב ומנומס ושקט וסובלני — ועקשן עד כדי שיגעון. הסברתי, בניב הגרמני שלך, שבשביל לחיות צריך פשרות ובשביל פשרות צריכים ויתורים, וויתורים אינם מנוגדים לצדק, ושכלל יש הרבה סוגי צדק. והצלחתי.

ישנם פרשנים שיסבירו שמשטרו הרופף של ניקסון זקוק להי-שגיך, ושאתה מעוניין רק באינטרסים של אמריקה, והישגים מרשימים נחוצים לאגו השאפתני שלך כאוויר לנשימה. שיגידו, לא איכפת לי.

איכפת לי רק שיהיה שקט בגבולות, ויהיה קצת זמן לחשוב, וחילים לא ייהרגו מטפטופי ארטילריה, והשבויים יחזרו לבתי-הם. נדמה לי שאתה, ורק אתה, עשית זאת במו ידך המטורפת. כולנו חייבים לך תודה אישית מעומק הלב, וגם אני. אז תודה. תודה רבה.

בנק הפועלים

הבנקית התנועה, שחוטלה באחרונה על תושבי-החיים, אינו מרתיעות אותם מלבוא לעבודה ישראלית. תמונה: פועלים ערביים ממתניה, לננות בוסר, בחור לאוטובוס, סיסעם מעבר ל„קו הירוק“.

מן השטחים